

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Marc Levy

Mai puternic decât frica

Traducere din franceză de
Aliza Peltier

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta colecției: Faber Studio
Foto copertă: Guliver/Getty Images/ © Nivek Neslo

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Teodora Nicolau

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Ana-Maria Tamaș
Roxana Samoilescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LEVY, MARC

Mai puternic decât frica / Marc Levy ; trad.: Aliza Peltier. -

București : Editura Trei, 2013

ISBN 978-973-707-893-3

I. Peltier, Aliza (trad.)

821.133.1-31=135.1

Titlul original: Un sentiment plus fort que la peur

Autor: Marc Levy

Copyright © Éditions Robert Laffont, S.A., Susanna Lea Associates, Paris, 2013

Copyright © Editura Trei, 2013
pentru prezenta ediție

C. P. 27-0490, București
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-893-3

*Copiilor mei
Soției mele*

Prolog

Aeroportul din Bombay, 23 ianuarie 1966, la ora 3 noaptea. Ultimii pasageri ai zborului Air India 101 traversează pista și se urcă pe pasarela Boeingului 707. În sala de îmbarcare pustie, doi bărbați stau unul lângă celălalt, în picioare în fața geamului.

— Ce e în plic?

— *Prefer să nu știi.*

— Cui trebuie să-l dau?

— În timpul escalei la Geneva, o să mergi să bei ceva la bar, un bărbat o să vină lângă tine și o să vrea să-ți ofere un gin tonic.

— Nu beau alcool, domnule.

— Atunci, doar o să te uiți la pahar. Interlocutorul se va prezenta sub numele de Arnold Knopf. Restul e secret și te știu secretos.

— Nu-mi place că mă folosiți pentru micile dumnea-voastră daraveri.

— De unde ai dedus tu că e o daraveră oarecare, dragul meu Adesh?

George Ashton se exprimase pe un ton sec.

— Fie, dar după călătoria asta suntem chit, e ultima oară când folosiți valiza diplomatică indiană în scopuri personale.

— O să fim chit când o să hotărâsc eu asta. Și ca să știi, nu-i nimic personal în ceea ce-ți cer să faci. Să nu pierzi avionul, așa avea de tras dacă ar întârzia iar din pricina mea. Profită de zbor ca să te odihnești un pic, îmi pari cam obosit. Peste câteva zile, ai să fii la conferința Națiunilor Unite, la New York. Ai noroc, mie mi s-a luat de mâncarea de pe-aici, mi se întâmplă să mai visez noaptea la câte un hotdog din ăla bun de pe Madison Avenue. O să mănânci unul în cinstea mea.

— Nu mănânc porc, domnule.

— Deși mă enervezi, Adesh, îți urez, totuși, drum bun.

*

Adesh Shamal nu avea să se întâlnească niciodată cu persoana de contact la barul aeroportului din Geneva. După ce făcuse escală la Delhi și apoi la Beirut, avionul a redecolat la ora 3 noaptea. Unul dintre cele două instrumente de radionavigație era defect.

La ora 6,58 minute și 54 secunde, comandantul de bord primea autorizația turnului de control regional de la Geneva să coboare la nivelul 190 după depășirea vârfului Mont Blanc.

La ora 7,00 minute și 43 secunde, comandantul D'Souza indică faptul că trecuseră de munte și-și începuseră coborârea spre Geneva. Controlorul de trafic îi răspunse de îndată că poziția este greșită și că mai are cinci mile până la masivul muntos. Comandantul

D'Souza confirmă primirea mesajului la ora 7,01 minute și 6 secunde.

La ora 7,02 minute, 00 secunde, în dimineața zilei de 24 ianuarie 1966, ecoul radar al zborului Air India 101 nu se mișcă vreme de un minut, înainte de a dispărea de pe ecranul controlorului.

Boeingul 707 botezat *Kanchenjunga* se lovine de stâncile Tournette, la 4 670 de metri altitudine. Niciunul dintre cei unsprezece membri ai echipajului și cei o sută șase pasageri nu a supraviețuit impactului.

La șaisprezece ani după prăbușirea avionului *Malabar Princess*, un alt aparat al companiei Air India se prăbușea pe Mont Blanc, în același loc.

Vijelia acoperise din nou muntele, iar îngrozitoare rafale de vânt răscoleau stratul de zăpadă, reducând vizibilitatea la zero. Cei doi alpiniști legați în coardă abia de reușeau să-și vadă mâinile. Nu mai puteau să înainteze prin această magmă albă.

De două ore, Shamir nu se gândea decât să se întoarcă, dar Suzie se încăpățâna să meargă înainte, profitând de șuieratul vântului ca să-i ignore repetatele rugăminți de a coborî. Ar fi trebuit să se oprească, să sape o groapă ca să se adăpostească. În ritmul acesta, n-aveau cum să ajungă la refugiu înainte de lăsarea întunericului. Lui Shamir îi era frig, fața îi era acoperită de promoroacă, iar amorțeala ce-i cuprindea membrele îl îngrijora. Alpinismul la mare înălțime poate se transformase, foarte rapid, într-un joc de-a v-ați ascunselea cu moartea. Muntele n-are prieteni, oricine îi e intrus; atunci când îți închide ușile, trebuie să i te supui fără crâcnire. Faptul că Suzie nu-și mai amintea ce-o învățase înainte să accepte s-o însoțească îl înfuria.

La 4 600 metri, în plină vijelie, este absolut obligatoriu să-ți păstrezi sângele rece, așa că Shamir începu să caute alinare printre amintiri.

Vara trecută, el și Suzie plecaseră să se antreneze pe vârful Grays din pădurea națională Arapaho. Dar Colorado era diferit, iar condițiile climatice, incomparabile cu acelea pe care le înfruntau în această seară.

Escalada vârfului Grays marcaseră un punct de cotitură în relația lor. Odată întorși în vale, se opriseră la un mic motel din Georgetown, împărțind pentru prima oară aceeași cameră. Motelul n-avea niciun șarm, dar patul era destul de mare ca să nu se dea jos din el vreme de două zile. Două zile și două nopți în timpul cărora fiecare oblojise pe corpul celuilalt rănile pe care i le făcuse muntele. Uneori, e de-ajuns un gest oarecare sau o atenție, ca să te încredințezi că l-ai găsit pe acel altul ce-ți este atât de asemănător. E ceea ce simțise Shamir în timpul acestei escapade.

Cu un an mai înainte, Suzie îi sunase la ușă, surâzându-i într-un fel care-l descumpănise. În regiunea Baltimore, oamenii zâmbitori nu-s pe toate drumurile.

— Se pare că sunteți cel mai bun profesor de alpinism din tot statul! spusese ea în loc de „bună ziua“.

— Chiar de-ar fi adevărat, n-ar fi cine știe ce glorie, Marylandul mai că nu e la fel de plat ca un deșert! Cel mai înalt vârf ajunge până la o mie și ceva de metri altitudine, și-un copil de cinci ani ar putea să se cațăre pe el...

— V-am citit pe blog relatarea expedițiilor.

— Ce pot face pentru dumneavoastră, domnișoară? întrebase Shamir.

— Am nevoie de un ghid și de un profesor răbdător.

— Nu sunt cel mai bun alpinist din țară și nu dau lecții.

— Așa o fi, dar vă admir tehnica și-mi place naturațea dumneavoastră.

Suzie intrase în salon fără ca el s-o fi poftit înăuntru și-i explicase motivul vizitei sale. Voia să devină, într-un an, o adevărată alpinistă, mărturisind totodată că nu escaladase nicicând vreun munte.

— De ce acum și de ce așa de repede? întrebuse Shamir.

— Sunt oameni care aud într-o bună zi chemarea Domnului; eu am auzit-o pe aceea a muntelui. Noapte de noapte, am același vis. Mă văd escaladând culmi într-o tăcere deplină, este un extaz. Și-atunci, de ce să nu trec de la vis la realitate făcând tot ce-mi stă în putință?

— Una nu o exclude pe cealaltă, răspunsesese Shamir.

Iar în fața ezitării lui Suzie, adăugase:

— Să auzi ambele chemări, și a lui Dumnezeu, și a muntelui. Dar Dumnezeu este mai tăcut, muntele bombăne, trosnește, iar șuierele vântului sunt uneori înspăimântătoare.

— Bine, fără tăcere. Când am putea începe?

— Domnișoară...

— Baker. Dar spuneți-mi Suzie...

— Mă cațăr pe munți tocmai ca să fiu singur.

— Putem fi singuri în doi, nu-s vorbăreață.

— Nimeni nu devine un alpinist adevărat într-un an, poate numai dacă-și consacră tot timpul...

— Nu mă știți. Când mă apuc de ceva, nimic nu-mi stă în cale, niciodată n-o să mai aveți vreo elevă la fel de motivată ca mine.

Să învețe să se cațare devenise pentru ea o obsesie. Rămasă fără argumente, se oferise să-l plătească, îndeajuns ca să trăiască mai bine și să-și mai renoveze și casa,

care avea mare nevoie de o renovare. Shamir îi întrerupsese pălăvrăgeala dându-i, crezu ea, o primă lecție, deși nu era decât un sfat. Pe un perete stâncos, trebuie să fii calm, să-ți păstrezi sângele rece, să fii stăpân pe fiecare gest. Exact opusul atitudinii sale.

Poftind-o să plece, îi promisese că o să se mai gândească și că o s-o contacteze el.

Pe când cobora treptele de-afară, îi puse o întrebare: „de ce el?”. Și așteptă un răspuns mai sincer decât o măguleală.

Suzie se întorsese ca să-l privească lung.

— Fotografia de pe blog. Mi-a plăcut cum arătați, am avut mereu încredere în flerul meu.

Nu mai spusese nimic și plecase.

*

Nu mai târziu de-a doua zi, se întorsese după răspuns. Își parcase mașina pe elevatorul service-ului unde lucra Shamir și, după ce îi ceru șefului de atelier s-o îndrume, se îndreptă cu pas hotărât spre canalul unde el schimba uleiul unui Cadillac mai vechi.

— Ce căutați aici? întrebă el, ștergându-și mâinile pe salopetă.

— Dumneavoastră ce credeți?

— V-am spus că o să mă gândesc și că o să vă contactez eu.

— Patruzeci de mii de dolari pentru pregătirea mea. Dacă mă antrenați în weekenduri, câte opt ceasuri pe zi, ajungem la un total de opt sute treizeci și două de ore. Știu alpiniști care au înfruntat culmile cu mai puțină experiență. Patruzeci de dolari pe oră câștigă un

medic generalist. Și am să vă plătesc la sfârșitul fiecărei săptămâni.

— Dar ce meserie aveți dumneavoastră, domnișoară Baker?

— Am studiat mult și fără rost, iar apoi am lucrat la un anticar până în ziua în care a început să-mi dea prea mult târcoale. De-atunci, îmi caut calea.

— Cu alte cuvinte, sunteți o fată de bani gata, care nu știe cu ce să-și mai omoare timpul. N-avem mare lucru în comun.

— Dacă-n secolul trecut burghezii aveau prejudecăți tâmpite în privința muncitorilor, acum lucrurile stau exact pe dos, îi răspunsese ea pe același ton.

Shamir nu terminase școala din lipsă de bani. Suma pe care Suzie i-o oferea pentru câteva lecții de alpinism putea să-i schimbe mult viața. Dar nu reușea să-și dea seama dacă tupeul și nerușinarea ei îi plăceau sau îl exasperau.

— N-am nicio prejudecată, domnișoară Baker. Sunt mecanic, diferența dintre noi doi e că eu sunt nevoit să lucrez în fiecare zi și nu mi-ar plăcea să fiu dat afară pentru că, în loc să termin cu motorul ăsta, stau la taclale cu o domnișoară drăguță.

— Nu stați la taclale, dar mulțumesc de compliment.

— O să vă contactez când o să iau o decizie, spuse Shamir apucându-se de lucru.

Ceea ce și făcu în aceeași seară, pe când își contempla farfuria din fast-foodul aflat la câțiva pași de service, unde mânca în fiecare zi. O sunase pe Suzie Baker și îi dăduse întâlnire într-un complex sportiv de la periferia Baltimore-ului, sâmbăta următoare la ora 8 fix.

Vreme de șase luni, își petrecuseră fiecare weekend cățărându-se pe un perete de escaladă din beton. Trei luni mai târziu, Shamir o duse pe Suzie pe mai mulți pereți stâncoși. Nu-l mințise, hotărârea ei continua să-l surprindă. Nu se lăsa niciodată copleșită de oboseală. Când suferea din pricina membrelor într-un asemenea hal încât oricine ar fi renunțat, ea se agăța cu și mai multă energie.

Când Shamir o anunță că era pregătită să înfrunte muntele și că avea s-o ducă, odată cu venirea verii, să se cațare pe cel mai înalt vârf din Colorado, Suzie fusese atât de fericită, că-l invitase la restaurant.

În afara unor gustări pe care le împărțiseră frățește în timpul antrenamentelor, era prima oară când cinau împreună. În seara aceea, când Shamir își povestise viața, sosirea părinților săi în America, viața lor modestă, sacrificiile pe care le făcuseră pentru ca el să meargă la școli înalte, Suzie, care nu dezvăluise aproape nimic în ceea ce o privea, mai puțin că locuia la Boston și că venea în fiecare weekend pentru lecțiile lui de alpinism, îi spusese că are de gând să escaladeze Mont Blanc anul următor.

Shamir încercase această ascensiune în timpul unei călătorii în Europa, pe care și-o putuse oferi în urma unui concurs universitar câștigat cu ceva ani mai devreme. Dar muntele îi respinsese echipa și fusese nevoit să se dea bătut, la numai câteva ore de obiectiv. Lui Shamir nu-i trecuse amara dezamăgire, dar se consola cu gândul că el și camarazii lui se întorseseră acasă teferi. Mont Blanc i-a omorât adesea pe aceia care n-au știut să renunțe.

— Vorbești despre munte de parcă ar avea suflet, îi spusese ea la sfârșitul cinei.

— Niciun alpinist nu crede altceva și sper că, de-acum, nici tu.

— Te-ai întoarce acolo?

— Dac-o să-mi permit vreodată, da.

— Am să-ți fac o propunere indecentă, Shamir. Când vom termina cu lecțiile, eu am să te duc acolo.

Shamir fu de părere că Suzie nu avea încă nivelul ca să înfrunte Mont Blanc. Iar călătoria era prea costisitoare. Îi mulțumise refuzând oferta.

— N-o să treacă anul și am să escaladez Mont Blanc, cu sau fără tine, afirmase Suzie ridicându-se de la masă.

A doua zi după escapada în Colorado, după ce se sărutaseră pe creasta Gray, Shamir refuzase să mai primească bani.

În următoarele șase luni, Suzie îl hărțuise cu noua ei obsesie, cucerirea celui mai înalt vârf din Europa.

Într-o dimineață de noiembrie, ea și Shamir se cerțaseră pentru prima și ultima oară, atunci când, întorcându-se acasă, o găsisese așezată turcește pe covorul din salon, cu o hartă întinsă în față. Aruncase doar o privire, dar îi fusese de-ajuns ca să recunoască relieful muntelui pe care Suzie desenase cu un creion roșu un traseu.

— Nu ești pregătită încă, repetase el pentru a mia oară. Nu renunți niciodată când ți-ai pus ceva în gând?

— Niciodată! declarase ea cu mândrie, dând la iveală două bilete de avion. Plecăm la jumătatea lui ianuarie.

El ar fi ezitat s-o ducă acolo și-n toiul verii, așa că în ianuarie nici nu se punea problema. Suzie argumentă că, în plin sezon, Mont Blanc colcăie de turiști. Voia să-l escaladeze singură, doar cu el. Petrecuse săptămâni

întregi studiind itinerarul, așa că ajunsese să-l cunoască amănunțit.

Shamir se enervase. La 4 800 de metri, presiunea în oxigen, redusă la jumătate, provoacă migrene, grețuri și euforie acelor care vor să sfideze asemenea vârfuri fără să se fi pregătit temeinic. Iarna, acestea erau rezervate alpiștilor experimentați, iar Suzie nu era nici pe departe așa ceva.

Încăpățânată, ea își turuise lecția.

— O să trecem pe la Aiguille du Goûter ca să ajungem la creasta Bosses. În prima zi, o să facem un urcuș de la Nid d’Aigle. Șase ore, cel mult opt până la refugiul de la Tête Rousse. O să ajungem la Col du Dôme la răsăritul soarelui și apoi o să trecem de bivouacul Vallot. La 4 362 metri, o să fim la o altitudine echivalentă cu înălțimea vârfului Grays (unde promisese că va face cale-ntoarsă în caz de vreme rea). Apoi, pasajul Deux Bosses, continuase ea surescitată, arătând o cruce roșie desenată pe hartă. Și, în sfârșit, o să-i vină rândul stâncii Tournette, după care atacăm creasta supremă. Acolo sus ne pozăm și coborâm. Și așa ai să cucerești vârful acesta la care ai visat mereu.

— Nu așa, Suzie, nu supunându-te la asemenea riscuri. Și o să ne încercăm puterile cu Mont Blanc, atunci când o să am eu bani să te duc acolo. Îți promit. Dar nu iarna, ar fi sinucidere curată.

Suzie îi ținuse piept.

— Și ce-ar fi dacă, de când ne-am sărutat pentru prima oară pe vârful Grays, m-am apucat să visez că o să mă ceri de nevastă pe Mont Blanc? Și dacă, pentru mine, luna ianuarie ar fi singura potrivită pentru un asemenea eveniment, nu-s toate astea mai importante ca nenorocitele

tale de îngrijorări meteorologice? Strici totul, Shamir, voiam...

— N-am stricat nimic, șoptise el. Oricum îți atingi mereu scopurile. Fie ca tine, dar de azi înainte n-am să-ți mai las nicio clipă de răgaz. Fiecare moment liber va trebui consacrat pregătirii acestei nebunii. Trebuie să ajungi să fii în stare nu doar să escaladezi un munte mult mai perfid decât pare, ci să-i înfrunți clima. Și habar n-ai tu cum e să te surprindă vijelia la mare înălțime.

Shamir își amintea fiecare cuvânt pe care-l rostise în plăcuta căldură a casei sale din Baltimore, acum când suferea cumplit din pricina unei grindini mărunte ce-i biciuia chipul.

Vântul se întetea. La cincisprezece metri de el, Suzie nu mai era decât o umbră în furtuna care-i hărțuia.

Nu trebuia să se lase copleșit de frică, să transpire; sudoarea este fatală la mare altitudine. Ți se lipește de piele și se transformă în cristale, de îndată ce temperatura corpului scade.

Faptul că Suzie era în față îl neliniștea și mai mult, el era ghidul, iar ea, eleva. Refuza însă să încetinească și o luase înaintea lui de mai bine de o oră. Bivuacul Vallot era de-acum o vagă amintire. Ar fi trebuit ca de-acolo să se întoarcă. Nicio rază de lumină nu mai străbătea prin cerul întunecat, atunci când se decisese să-și continue drumul și să o ia prin această trecătoare abruptă.

Sub perdeaua de zăpadă zburătăcită de vânt, i se păru că o vede pe Suzie mișcându-și brațele. Obiceiul e ca între doi alpiniști legați în coardă să se respecte o distanță de siguranță de cel puțin cincisprezece metri, dar Suzie încetina în sfârșit pasul, iar Shamir se hotărî să încalce regula

ca să se apropie de ea. Când ajunse lângă ea, Suzie i se lipi de ureche ca să-i strige că întrezărise, era sigură, stâncile Tournette. Dacă izbuteau să ajungă până acolo, puteau să se pună la adăpost de-a lungul pereților stâncoși.

— N-o să ajungem, e prea departe, urlă Shamir.

— Ai o idee mai bună? îi răspunse Suzie, trăgând de coardă.

Shamir ridică din umeri și o luă înainte.

— Nu așa de aproape de mine, ordonă el înfigându-și pioletul.

Când simți pământul fugindu-i de sub picioare, dându-și seama că era prea târziu, se întoarse spre Suzie ca să o prevină de pericol.

Coarda se întinse brusc. Suzie fu aruncată înainte și, în ciuda tuturor eforturilor sale, îl urmă pe Shamir în crevasa care se căscase dedesubtul lor.

Alunecând pe pantă cu o viteză amețitoare, nu puteau face nimic pentru a-și încetini căderea. Costumul lui Shamir se rupse, o alică de chiciură îi sfâșie pieptul. Capul i se lovi de gheață și i se păru că primise un upercut în plină figură. Sângele ce-i curgea din arcadele ochilor îl orbea. Aerul îi pătrundea cu greu în plămâni. Alpiștii ce-au supraviețuit căderii într-o crevasă vorbesc despre naufragiu, de parcă s-ar fi înecat. Exact așa se simțea el acum.

Incapabili să se agațe de perete, continuau să aluneca. Shamir urlă numele lui Suzie, dar nu auzi nicio voce care să-i răspundă.

Se lovi de pământ. O lovitură înăbușită, o oprire bruscă, ca și cum, înghițindu-l, muntele ar fi vrut să-l facă pe loc KO.

Înălță capul și văzu o masă albă care se prăbușea peste el. Apoi totul deveni tăcere.

2

O mână îi curăța zăpada de pe față. O voce din depărtare îl ruga să deschidă ochii. Înconjurată de o aură, o văzu pe Suzie aplecată deasupra lui, cu chipul livid. Tremura, dar își scoase mânușile și-i curăță gura și nările.

— Te poți mișca?

Shamir dădu din cap că da. Își veni în fire și încercă să se ridice.

— Mă dor coastele și umărul, gemu el. Tu cum ești?

— De parcă m-ar fi bătut cineva, dar sunt întregă. Mi-am pierdut cunoștința când am căzut în fundul crevasei și n-am nici cea mai vagă idee cât timp a trecut de când ne-am prăbușit.

— Unde ți-e ceasul?

— S-a spart.

— Și-al meu?

— Nu-l mai ai la mână.

— O să murim de hipotermie dacă nu facem nimic. Ajută-mă să ies de aici.

Suzie săpă în zăpada care îl acoperea pe Shamir până la burtă.